

[Indenrigsministeren.]

Udvalg, for saa vidt angaar Forhandlingerne, jeg skal deltage i.

Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa Indlemmelsesspørgsmaalet vedrørende Købstæderne, et Spørgsmaal, der ikke direkte vedkommer Lovforslaget, men som jeg dog maaske lige maa sige et Par Ord om.

Det ærede Medlem karakteriserede den nuværende Tilstand paa dette Omraade som den, at Indenrigsministeren kunde afstikke Kommunegrænser omtrent, som han vilde. Det ærede Medlem maa dog gøre den Begrænsning, at det er indenfor visse i Indlemmelsesloven fastsatte Grænser, at Indenrigsministeren har denne Myndighed.

Det ærede Medlem talte dernæst, som om, det var noget naturligt, at man ikke forhandlede sig til Rette paa dette Omraade, og derfor fremkom disse Forhold, hvor Indenrigsministeren tvangsindlemmede. Jeg tror dog, at det ærede Medlem skulde se at komme bort fra, om jeg saa maa sige, den Tvangstanke, at disse Indlemmelser netop skal foregaa ved Tvang. Nej, hvis Parterne er rimelige, foregaa disse Indlemmelser i Kraft af, at man forhandler sig til Rette.

Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse nævnte Vanskelighederne ovre ved Kolding, kunde det ærede Medlem selv og overfor sine Kolleger i Odense Byraad som et udmærket Eksempel nævne, hvad der er foregaaet i Kolding, hvor der var meget større Interesser, der skulde udlignes, end i det Forhold, det ærede Medlem talte om angaaende Odense og St. Hans, og hvor man netop har talt sig til Rette om disse meget store økonomiske Uligheder, der foreligger derovre.

Derfor ønsker jeg at understrege dette, at Ministeren kun kan tvangsindlemme, hvis ganske bestemte Betingelser er til Stede og er opfyldt. Og det ærede Medlem har, saa vidt mig bekendt, ikke i dette Ting haft Tilhold fra nogen Side til sit Synspunkt med Hensyn til Indlemmelsesloven. Ordføreren for det ærede Medlems Parti udtalte udtrykkelig — det er ikke en Gang to Aar siden —: Selve Princippet i Loven, at der bør være en øverste Instans, der kan hugge igennem, om jeg saa maa sige, lader sig efter min bedste Overbevisning ikke ændre.

Jeg er bange for, at de Forhandlinger, der har været, og de Forhold, der har foreligget ved Odense, er ved at gaa det ærede Medlem og andre af hans Kolleger paa Nerverne. Men det er der slet ingen Grund til. Dette Forhold ordner sig nok ganske naturligt.

Jeg maa endnu have Lov til at gøre en

Indsigelse mod, hvad det ærede Medlem sagde i denne Forbindelse, at der fra den nuværende Regerings Side skulde være handlet ekstraordinært i denne Sag. Det ærede Medlem ved meget vel, at de Linier med Hensyn til den fremtidige Udvikling af Forholdet mellem St. Hans og Odense, der blev afstukket af den Kommission, som med god Begrundelse i de faktiske Forhold blev nedsat af tidligere Indenrigsminister Hauge — at disse Linier netop blev brudt af tidligere Indenrigsminister Krag. Det ærede Medlem sagde, at de skiftende Regeringer syntes han ikke havde Lov til paa den Maade at afbryde de Linier, der var afstukket paa dette Omraade; men det var netop det, den nu afgaaede Indenrigsminister gjorde. Men jeg lagde ikke Mærke til den Gang, at det ærede Medlem protesterede; maaske var det, fordi den daværende Indenrigsminister til en vis Grad var et Redskab i det ærede Medlems Haand.

Jeg tror derfor, det ærede Medlem i hele denne Sag skulde forsøge ikke at se saa ensidigt paa Forholdet. Det vilde det ærede Medlem ogsaa staa sig ved. Jeg ser f. Eks. i Dag, hvorledes „Kristeligt Dagblad“ i Anledning af en Redegørelse, det ærede Medlem har givet til Bladet angaaende Forholdene i Odense, har set sig nødsaget til at optage en Berigtigelse fra Folk, der kender til disse Forhold, af det ærede Medlems Fremstilling, som man betegner som værende af en saadan Art, at den giver et urigtigt Indtryk af de faktiske Forhold.

Som den overmaade retfærdige Mand, det ærede Medlem jo altid er, synes jeg ogsaa, han skulde bestræbe sig for ikke at gøre Uret overfor mig, som har en anden Anskuelse paa dette Omraade. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem bestræber sig for, naar han f. Eks. i den Artikel, han har skrevet i „Kristeligt Dagblad“, beskylder mig for at have gjort Indgreb i det kommunale Selvstyre, og med hvilken Begrundelse? Fordi jeg har forlangt, at Odense Byraad i Løbet af 2 Maaneder skal kunne udpege de to Medlemmer, som det er pligtigt efter Lovgivningen at udpege. Nok gaar det lidt langsomt somme Steder, men at det skulde gaa saa langsomt i Odense, at man finder det at have to Maaneder til at udpege to Medlemmer til en Kommission for Overillelse, vil jeg dog betvivle.

Men der kan ikke være en Tilstand, det ønsker jeg at sige, hvor en enkelt Kommune ved at vægre sig ved at udnævne Kommissionsmedlemmer kan hindre Praktiseringen af en Lov. Hvis det var saadan, vilde Enderesultatet blive Anarki.